

En primera persona, vull compartir amb vosaltres el que vaig viure fa tres anys, el passat 8 de març de 2019: un desagradable incident d'assetjament físic i verbal, que va tenir lloc a l'estació de ferrocarrils de La Floresta.

El dia va començar amb molta emoció: era el primer cop que anava a la manifestació feminista de Barcelona, i ho anava a fer també per primer cop amb Mamatraka, el grup de percussió de dones del que formo part.

Em vaig vestir segons les indicacions del grup, tota de negre, i amb dos mocadors liles: un al cap i un altre al coll. Fem percussió amb material reciclat, així que vaig agafar el cubell de pintura que em servia d'instrument, i vaig anar cap a l'estació de ferrocarrils de Sant Cugat per agafar el tren cap a la Floresta, on havia de trobar-me amb les meves companyes abans d'anar cap a la manifestació.

Era un divendres, dia laborable, una mica abans de les 13h del migdia. El tren anava molt ple ja que hi ha havia menys freqüència, degut a la vaga.

Vaig sentir la veu d'una noia que cridava dins el vagó. La sentia queixar-se de la vaga i de la manifestació, tot i que no podia veure-la ni sentir prou bé el seu discurs.

En baixar a l'andana de l'estació de La Floresta, la vaig poder veure bé. Em va sorprendre molt veure que es tractava d'una noia jove, de poc més de 20 anys, racialitzada, empenyent una cadira de rodes amb una senyora gran. Mirant-me fixament, va seguir cridant, i aquest cop sí que vaig poder sentir bé el que deia, perquè estàvem practicament soles a l'estació: *"Qué asco de feminazis, ¡id todas andando! Todas estas vagas que van de lila y no hacen nada. Son unas vagas y así va el país. Sólo trabajan los hombres"*.

Mentre ella cridava, tot empenyent la cadira de rodes cap a la porta de l'ascensor, vaig decidir ignorar-la i creuar a l'altra andana per les escales que passen per sobre l'estació de La Floresta.

Ella va seguir cridant (cridant-me, donat que em mirava directament). Quan vaig arribar a l'altra via, una mica farta de la seva persistència, vaig mirar-la i li vaig dir: *"Ya te hemos oído. No entiendo que siendo mujer puedas decir cosas así"*.

La noia es va alterar encara més, i em va cridar *"Estoy hablando con mi abuela. No te enteras de nada. Ahora vengo y te lo explico feminazi de mierda"*. En veure la seva actitud, vaig decidir no dir res més, i escriure amb el mòbil al grup de Mamatraka, perquè m'expliquessin com arribar al Parc de les Dones.

No sé si van passar segons o minuts, però de cop i volta, sense esperar-ho, vaig notar que m'agafaven per darrere, amb el braç envoltant el coll, i em ruixaven amb un esprai els ulls i la boca. Primer vaig notar fred, i de seguida tot va començar a cremar, a coure d'una manera que no puc explicar. Vaig tenir una sensació de navalles als ulls, i les genives em

cremaven. No veia res i vaig caure a terra cridant. En caure, vaig notar una cama, i m'hi vaig agafar. La noia que abans cridava des de l'altra andana, cridava ara des de sobre meu, dient que fos l'última vegada que em dirigia a ella davant la seva àvia. Jo no veia res, i no volia que marxés corrent sense poder identificar-la i sobretot sense saber amb què m'havia ruixat la cara, així que em vaig agafar fort a la seva cama. Vaig pensar que m'havia quedat cega. De fet, així va ser durant llargs minuts.

L'estació va quedar en silenci, jo no sentia res, no veia res, vaig sentir molta por. Al cap d'una estona, va acostar-se una noia, que em va donar un mocador, i un treballador de l'estació de ferrocarrils. Aquest segon, em va demanar que deixés marxar la meua agressora, que ell ja havia vist tot el que havia passat i que havia quedat enregistrat per les càmeres, que jo no havia de preocupar-me. La vaig deixar anar, i va marxar de l'estació a peu, tranquil·lament, empenyent la dona gran en cadira de rodes.

Vaig esperar que arribés l'ambulància, l'esprai va quedar tirat a terra i em van dir que es tractava d'un "anti-dogs". Vaig trigar molta estona a recuperar part de la visió. Quan van arribar l'ambulància i els Mossos, em van atendre, vaig explicar tot el que havia passat, i em van citar l'endemà per interposar una denúncia a comissaria. No tenia cap dada de l'agressora, però sí un vídeo que va gravar un noi des de l'altra andana, i que ell mateix va facilitar als Mossos junt amb totes les seves dades per anar a declarar.

Una estona més tard, quan per fi vaig poder reunir-me amb les companyes de Mamatraka, una d'elles va dir que creia que sabia qui podia haver estat, ja que era la seva neboda i per la descripció física encaixava. Vaig donar les seves dades als Mossos, que van trucar-la i van obtenir la identitat de l'agressora.

Tot això va passar fa tres anys. I si ho faig públic ara i no abans, és perquè en tot moment he volgut preservar les garanties del procés judicial que vaig començar l'endemà mateix, i a través del qual confiava es faria justícia, i sobretot, s'evitaria que aquesta noia tornés a agredir ningú més. Però no ha estat així: tres anys més tard, el Jutjat d'Instrucció 1 de Rubí ha decidit declarar el sobreseïment de la causa, per considerar que no hi ha prou proves de la comissió dels delictes denunciats. I per si no n'hi hagués prou, argumenta a la resolució el magistrat que la denunciada ha aportat proves que aquell dia estava a una barbacoa.

Vull denunciar, com a víctima d'un delicte d'odi i d'un delicte de lesions, que són molts els agents que han fallat:

- Han fallat els Mossos: primer, perquè no van demanar les imatges de vídeo a Ferrocarrils (vaig haver d'anar-hi jo en assabentar-me a Plaça Catalunya a

demanar-les). I segon, perquè per un error seu (van citar noies blanques en comptes de racilitzades), van fer-me anar dues vegades a fer una roda de reconeixement a Rubí. L'excusa que em van donar a Comissaria és que reben les fotos en blanc i negre.

- Han fallat Ferrocarrils de la Generalitat, ja que no formen adequadament al seu personal per atendre a les víctimes en aquestes situacions, i no tenen cap procediment per denunciar d'ofici fets greus que poden passar a les seves estacions. No haurien d'haver deixat marxar a l'agressora. Les imatges que han facilitat són de tan mala qualitat que no serveixen, així que no poden anar dient "tranquil·la, està tot gravat".
- Ha fallat el Jutjat, que ha decidit arxivar el procediment sense ni tan sols anar a judici, obviant el vídeo on es reconeix perfectament a l'agressora, obviant que la vaig reconèixer sense cap mena de dubtes a la roda de reconeixement, i donant valor a una prova (que no he pogut veure, ja que no tinc accés a l'expedient si no pago un advocat i un procurador) on suposadament ella està fent una barbacoa a l'hora dels fets.

Faig pública aquesta història perquè estic dolguda i emprenyada, i perquè tot i que la justícia m'ha donat l'esquena, jo porto tres anys passant molta por cada vegada que estic sola a l'estació de La Floresta.

El grup de Mamatraka m'ha fet sentir més forta i valenta que mai. No vull passar més por.

Març 2022, Sant Cugat del Vallès.

Júlia Benedicto Arbuniés